

یادبودی برای محمداعظم

رهنورد زریاب مراسم گرامیداشت رهنورد زریاب در نخستین سالروز درگذشت او با عنوان «راوی رازهای شرق» توسط قطب علمی فردوسی و شاهنامه و انجمن پایندان برگزار می‌شود. این مراسم امروز از ساعت ۱۲ با حضور محمدجعفر یاحقی، محمدکاظم کاظمی، شمس‌الحق آرپانفر، سیداسحاق شجاعی، یامان حکمت تقی‌آبادی و نجیب بارور در دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه فردوسی میزبان علاقه‌مندان است.

همه‌چیز درباره علیرضا خمسه در «مأموریت آقای شادی»

علاقه‌مندان به بازی‌های علیرضاخمسه می‌توانند برای آشنایی بیشتر با این هنرمند و سیر مسیر بازیگری‌اش کتاب «مأموریت آقای شادی» را بخوانند. این کتاب گفت‌وگوی بلندعلی‌رستگار با علیرضاخمسه است که با یادداشت‌های از گلاب آدینه، امین تارخ، حمید جبلی و رضا کیانیان به تازگی منتشر شده است. مأموریت آقای شادی در ۴۰۱ صفحه و با قیمت ۱۷۰ هزار تومان توسط نشر افراز منتشر شده است.

افتتاح‌نمایشگاه «تاریخ گرافیک معاصر ایران»

سومین نمایشگاه «تاریخ گرافیک معاصر ایران» که آثار سال‌های ۱۳۴۴ تا ۱۳۴۶ را در بر می‌گیرد، ۲۵ آذرماه در موزه گرافیک ایران افتتاح شد. در این نمایشگاه، آثاری از سبروس افهمی، پرویز کلانتری، مرتضی ممیز، اردشیر محمص، فرشید مثقالی، بهمن محمص، پرویز شاپور، قباد شیوا، پرویز تناولی، پرویز کلانتری و... به نمایش گذاشته شده است.

«**سبا کریمی**» برنامه‌ملی پاسداری از هنر سنتی خوشنویسی ایران» به‌عنوان هفدهمین عنصر فرهنگی ناملموس ایران پنجشنبه‌گذشته ۲۵ آذرماه در فهرست میراث جهانی یونسکو ثبت شد. این پرونده شامل ثبت هنر سنتی خوشنویسی در

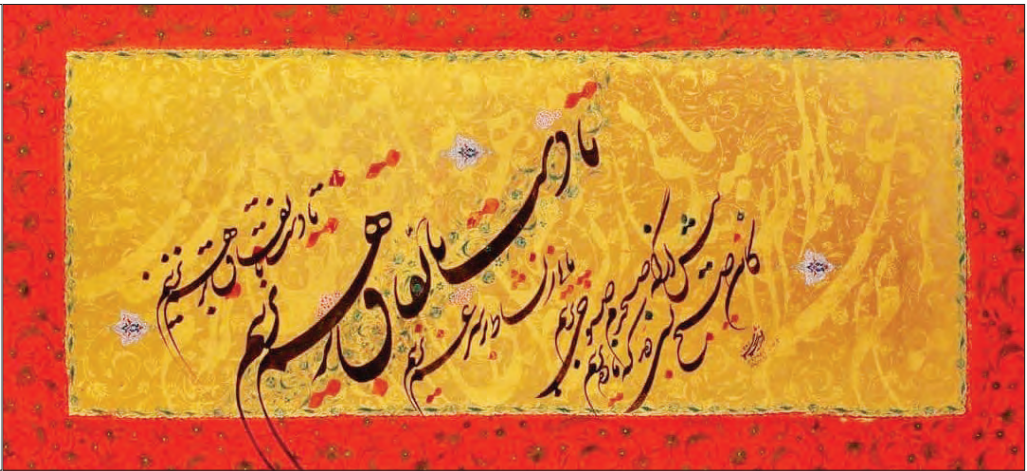
ایران در فهرست آثار جهانی یونسکو و حفاظت اصولی از این هنر به عنوان یکی از میراث‌های فرهنگی کهن است. ایران تاکنون موفق به ثبت ۱۶ میراث فرهنگی ناملموس در یونسکو شده‌است که ردیف موسیقی سنتی ایرانی، تعزیه، آیین پهلوانی و زورخانه‌ای،

نگارگری ایرانی، هنر ساختن و نواختن کمانچه و...از جمله میراث ناملموس جهانی ایران محسوب می‌شود. اما ثبت جهانی خوشنویسی ایران چه تأثیری در بازار بین‌المللی و تأیید آن به‌منزله یکی از وجوهای هویتی فرهنگی ما دارد. اسرافیل شیرچی، خوشنویس

برجسته‌از اهمیت خوشنویسی به‌عنوان یکی از هنرهای فاخر ایرانی می‌گوید و معتقد است اکنون که این هنر در نگاه جهانیان نیز به ثبت رسید باید بیش از پیش در حفظ آن جدیت به خرج دهیم و بستری برای ارائه بهتر و مطلوب‌تر آن فراهم کنیم.

«اسرافیل شیرچی» از اهمیت ثبت خوشنویسی کشورمان در فهرست میراث ناملموس یونسکو می‌گوید

«خط» هنر هویت‌بخش فرهنگ ایرانی

پر از دستنوشته‌های هنرمندانی همچون رضا عباسی، میرعماد، درویش و خوشنویسان نامی ما از عهد تیموری به بعد است و طبیعتاً آن‌ها روی هنر این سرزمین اشراق دارند و نمی‌توانند آن را نادیده بگیرند و من مطمئن بودم که رأی به نفع ما صادر می‌شود.

■ **ثبت خوشنویسی در یونسکو و تأثیر آن بر اقتصاد هنر** طبیعتاً این ثبت جهانی در یونسکو می‌تواند در بازار کار و عرضه آثار هنرمندان در حراج‌های دنیا اثر مطلوب‌تری داشته باشد. من در موزه متروپلیتن آثار قابل توجهی از دوره تیموری و هنرمندانی همچون سلطان‌علی مشهدی یا میرعلی تبریزی دیدم که به نام هنر اسلامی ثبت شده بود. این اتفاق خوبی است که از این به بعد یونسکو شناسنامه را به تمام موزه‌ها ارسال می‌کند و هر کشوری با هویت خودش معرفی می‌شود.

■ **خط؛ پاکیزه‌ترین هنر این سرزمین** وی با بیان اینکه خط از فاخرترین هنرهای ایرانی است، درباره اهمیت جایگاه خط در هویت‌بخشی فرهنگی می‌گوید: خط از گذشته‌های دور تاکنون یار نخست ادبیات، مباحث دینی و معنوی ما بوده است. خط در کتیبه‌های هخامنشی نقش مهمی دارد، همان طور که در سکه‌های تاریخی ما حضور مهمی داشته، به ویژه سکه‌هایی که پس از دوره صفویه باقی مانده و هر کدام برای خودش یک نقاشی خط است. از سویی دیگر ردپای خط در مقابر، مساجد و مدارس قدیمی نشان از هویت ملی دارد. این‌ها یعنی خط سردفتر هویت فرهنگی و معنوی ماست و به نظرم خط ایرانی را می‌توان پاکیزه‌ترین هنر این سرزمین دانست که بدون هیچ وصلتی کار خودش را انجام می‌دهد و سرلوحه افتخار فرهنگی کشور ماست و هر جای دنیا که بروید آن را می‌بینید.

زمانی که مردم و هنرمندان بیشتر مراقب باشند حتماً مدیرانی هم انتخاب خواهند شد که برای این قبیل فعالیت‌ها دغدغه دارند و این دلمشغولی و دغدغه اجازه نمی‌دهد کارهای ضعیف همراه با سهل‌انگاری انجام شود.

وی اظهار می‌کند: نکته دیگری که به نظرم بسیار مهم و قابل توجه است ضرورت ثبت این هنر است که حتی بیشتر هم احساس شده بود، هنر خوشنویسی با سابقه‌ای که دارد باید زودتر به ثبت می‌رسید اما در بدنه مدیریت هنری گاهی کم‌کاری‌هایی وجود داشته و با وجود اینکه هنر خوشنویسی بار قداست پرمعنائی در بستر جامعه دارد اما متولیان امور خیلی پیگیر آن نبودند، تا اینکه همسایگان ما نسبت به خط مدعی شدند و این اتفاق ما را بر آن داشت که قدری حساسیت به خرج دهیم.

شیرچی با اشاره به اینکه یونسکو هم مدیران عاقل و کنجکاوی دارد که درباره سرزمین‌های مختلف مطالعه می‌کنند، می‌افزاید: این در حالی است که کتابخانه پاریس

ثبت شده و شناسنامه رسمی در جهان پیدا کرده، باید بیشتر از خط پاسداری کرد. او می‌گوید: اگر یونسکو بر خطوط ملی و خط فاخر نستعلیق ارزش نهد، حال این وظیفه ماست که از این خطوط به شکلی شایسته حفاظت کنیم.

اما پاسداری از این هنر ارزنده ملی چگونه باید باشد، این خوشنویس برجسته در پاسخ می‌گوید: اگر در طول تاریخ چند نفر مانند حسین بایقرا و امیرعلی شیرنوایی آمدند که صاحب مکتبی همچون هرات، اصفهان، شیراز و... شدند حتماً این به همت مدیرانی بازمی‌گردد که نام و نشانی داشتند و در حفظ آن کوشیده‌اند و بعدها مردم پیگیر موضوع شدند و به نوعی هواخواه و حامی هنر بودند. اما به نظرم در این میان وظیفه مهم‌تر از آن هنرمندان است که باید با جدیت و قوت بیشتر به کار و عرضه آن بپردازند و مدافع هنرهای این سرزمین باشند و نقش آن‌ها در پاسداری از این هنر، ممتاز و انکارناپذیر است.

جامعه هنری نیازمند مدیران دغدغه‌مند است

به گفته این خوشنویس؛ اگر متولیان همراهی بیشتری داشته باشند قطعاً ما هم کارنامه و شناسنامه قوی‌تری خواهیم داشت. اما معمولاً همراهی مدیران با سهل‌انگاری و نبود شناخت توأم بوده و فکر می‌کنم

گفت‌وگو با امیرمهدی حکیمی، عضو هیئت انتخاب جشنواره «سینما حقیقت»

ضرورت توجه سینماگران مستند به حوزه روایت

سینمای مستند جدای از سینمای داستانی نیست، نباید این گونه فکر کنیم که سینمای مستند نمی‌تواند داستان جذابی داشته باشد. برخی مستندها، سوزه خوبی داشتند اما در پرداخت روایی، اتفاق خوبی برایشان نیفتاده بود. سینماگران مستند باید به حوزه روایت، داستان و شیوه بیان حقیقت توجه بیشتری داشته باشند، درست است که مستندساز، واقعیتی را به مخاطب نشان می‌دهد اما شیوه نمایش این حقیقت و واقعیت بسیار مهم است همچنان که در سینمای مستند جهان هم مورد توجه قرار می‌گیرد.

چگونگی مواجهه با حقیقت به مستندساز کمک می‌کند که آن حقیقت و واقعیت بهتر دیده شود. بسیاری از آثار رسیده، در همان ابتدای داستان، کل قصه را لو می‌دادند و پایان آن‌ها قابل پیش‌بینی بود. این مسئله در سینمای مستند بسیار مهم است که کشش و تعلیق برای مخاطب ایجاد شود، اگر قرار باشد بین مخاطب و سینمای مستند آشتی برقرار شود باید

شما یکی از اعضای هیئت انتخاب آثار رسیده به جشنواره حقیقت بودید، آثار رسیده به این دوره را چطور ارزیابی کردید؟

من حدود ۱۱ اثر را در بخش نیمه‌بلند جشنواره دیدم و شاهد رشد کیفی آثار بودم. سوزه‌های خوبی انتخاب شده بود اما این آثار از نبود حمایت رنج می‌برند. بسیاری از کارهایی که دیدم مشخص می‌شد در بودجه و هزینه‌های ساخت، حمایت نشده‌اند و به سوزه‌ها آن طور که باید پرداخته نشده بود در حالی که اگر دستگاه‌ها و مراکز مختلف از سینماگران مستند حمایت کنند، آثار قابل توجهی ساخته می‌شود. البته برخی از آثار از نظر قصه، روایت و ساختار فیلم بسیار پخته و دیدنی بودند. در حوزه مستندهای اجتماعی، مستند پرتره و مستندهای جنگ و دفاع مقدس، آثار خوبی به این دوره از جشنواره رسیده بود.

آثار امسال چقدر از نگاه کارزاری فاصله گرفته بودند و به روایت سینمایی و داستانی نزدیک شده بودند؟

وظیفه خطیر هنرمندان در پاسداری از خط شیرچی معتقد است حالا که هنر خوشنویسی ما در یونسکو

زهره کهندل بسیاری از اهالی سینما بر این باورند که سینمای داستانی وقتی موفق است که به سینمای مستند نزدیک شود و سینمای مستند وقتی موفق می‌شود که به سینمای داستانی نزدیک شود. آثار این دوره از جشنواره فیلم مستند «سینما حقیقت» با همین نگاه تلاش داشت روایتی داستانی از واقعیت و حقیقت داشته باشد، تلاشی که در برخی از مستندها موفق شده و در بسیاری از آثار ناکام مانده بود.

با امیرمهدی حکیمی، مستندساز و عضو هیئت انتخاب بخش نیمه‌بلند جشنواره مستند «سینما حقیقت» در این باره گفت‌وگو کردیم که می‌خوانید.

به نظر شما جشنواره «حقیقت» چه تأثیری در رشد سینمای مستند ایران داشته است؟

جشنواره سینما حقیقت که پانزدهمین دوره خود را به پایان رساند، مهم‌ترین اتفاق در سینمای مستند ایران است، رویدادی که سینماگران مستند را تشویق به تولید آثار کرده و آثارشان بستری برای دیده شدن پیدا می‌کند، این اتفاق نقشی اساسی در رشد سینمای مستند داشته است زیرا سینمای مستند در کشور ما آن طور که باید و شاید شناخته نشده و قضایی برای دیده شدن هم نداشته است، جشنواره حقیقت بستری دیده شدن آثار را فراهم کرده؛ چرا که مهم‌ترین مسئله برای یک هنرمند، دیده شدن اثرش است، این بسیار مهم است که این جایگاه‌ها در سینما حقیقت به درستی ببینیم و قدران آن باشیم. مردم هم بایستی به سینمای مستند توجه ویژه‌ای داشته باشند و آثار سینمای مستند را ببینند، چون مشوق سینماگران می‌شوند. اگرچه شرایط کرونا، دست‌اندرکاران را مجبور به نمایش برخط آثار کرد و با وجود اهمیت و جذابیت حضور مخاطب در سالن‌های سینما، اما اگران برخط هم مزایای خودش را دارد چون گستره وسیعی از مخاطبان را پوشش می‌دهد.